

Arrest

nr. 326 554 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TUDOR
Louizalaan 176/7
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische en Roemeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2025 met refertenummer 124826.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 7 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. TUDOR en A. HAEGEMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met

het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissingen op 8 november 2022 in persoon aan verzoekster ter kennis werden gebracht. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissingen een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg donderdag 8 december 2022. Aangezien het verzoekschrift pas op 13 januari 2025 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 maart 2025 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Zij voert aan dat haar situatie fundamenteel is gewijzigd, daar zij intussen huwde met een wettig op het Belgisch grondgebied verblijvende Roemeense onderdaan en ook zelf de Roemeense nationaliteit verkreeg. Zij houdt voor dat deze gegevens een nieuw onderzoek van haar verblijfssituatie rechtvaardigen.

Haar uiteenzetting – die geen betrekking heeft op hetgeen in de beschikking van 10 maart 2025 werd gesteld aangaande de ontvankelijkheid van het beroep – laat niet toe te oordelen dat de beroepstermijn niet begon te lopen op 9 november 2022 en dat het beroep dat op 13 januari 2025 werd ingesteld tijdig is.

Voor zover de verzoekende partij ter terechtzitting nog wijst op haar recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dient allereerst te worden opgemerkt dat haar verwijzing naar artikel 6 van het EVRM niet dienstig is, nu de bestreden beslissing een beslissing is inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en deze beslissingen niet vallen onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409). Verder staan de bepalingen van artikel 13 van het EVRM er niet aan in de weg dat de nationale wetgever een termijn vastlegt waarbinnen een rechtszoekende een procedure dient in te stellen. Voormelde verdragsbepaling op zich laat bijgevolg niet toe te af te wijken van de door de wetgever vastgelegde beroepstermijn.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 10 maart 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Bijgevolg is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK